

Стоянов Котев. Наглед бил хубавец — черноок, с големи мустаци, заради което го наричали и Димитър Карабоюка. Юнак, бързоходец, добър стрелец, яздел винаги бял кон и често ходел преоблечен.

Хайдушкия си живот започва в края на 40-те години при Бойчо войвода Цеперански. Отначало действа предимно в Новозагорско, но скоро образува самостоятелна дружина. С нея обикаля както Сливенския балкан, така и Бакаджиците, а достига и до Одринско. Извършва много наказателни акции и води сражения с потерите на местните султани. В дружината му участвуват известните след това хайдушки войводи Пею Буюклията, Злати Конарчето, Желю Войвода, Георги Около началото на Кримската война дружината на Кълъчлията спасява от клане жителите на с. Върбица. По време на войната той действа предимно в Североизточна България. Отличава се в защита на българските селяни от Добруджа, събрали в с. Ези бей (Паскалево — Толбухинско). Тогава действа в дружината на Пею Буюклията, а води и самостоятелна дружина. При едно нападение на татари той отнема три калъча (саби), които окача на себе си. От този момент започват да го наричат Калъчлията, още повече, че в сражения се опирал преди всичко на калъча си.

Срещу дружината на Калъчлията са изпращали много пъти потеря, но не са успели да го хванат. От Калъчлията и дружината му наказани много изедници турци и българи чорбаджии. Често наказанието завършвало със смърт, а понякога с откуп. Взетите пари от богатите турци и българи Калъчлията раздавал на бедните селяни. Дарявал суми и на църкви и манастири.

Димитър Калъчлията става много известен. Панайот Хитов го нарича „един от най-знаменитите български войводи“, Дори официалните турски власти (селистренският валия) го наричат „прочут хайдутин“. За него разказвали, че куршум не го лови. Народът му посвещава няколко хубави песни. В една от тях чрез съратника на Калъчлията — Пею Буюклията е предаден възторгът пред неговото юначество:

„Пашо ле, Зейнил ефенди!

И ти Димитра да видиш —

до земя ще са поклониш,